

[Arne Melchior]

over for forskellige lande ved officielle besøg og i international sammenhæng. Det er helt i orden, det er vi også enige om. Men kan man virkelig opfordre til, at man skal forbyde os at købe kul uden samtidig at sige, hvad vi så gør? Det må vi da i det mindste forhandle i energiudvalget.

Poulsgaard (FP):

Jeg har med stor interesse lyttet til denne debat, og det er som to verdener, i hvert fald udenrigsministeren færdes i. Jeg savner i salen her i dag hr. Ervin Jensen fra ministerens parti. Hr. Ervin Jensen var sammen med undertegnede og en del andre inviteret til et møde i Ringkøbing, som Elsam havde indkaldt til. Jeg er fuldstændig enig med hr. Dohrmann, når han siger, det er lidt skuffende, at når bare det kommer fra fremskridtspartiet, skal det afvises af venstre, for de gode venstrefolk, der sad i Elsams bestyrelse den dag, var i hvert fald absolut indstillet på at fortsætte med at købe kul i Sydafrika. Men de var jo nogle banditter, sagde hr. Ervin Jensen, de var i hvert fald meget værre end russere og polakker dernede, så det kunne der overhovedet ikke være tale om.

Der blev så stillet hr. Ervin Jensen det ganske konkrete spørgsmål, hvor vi så skulle få kul fra, og det kunne han af gode grunde ikke svare på. Men vi skal i hvert fald passe en lille smule på.

Nu har udenrigsministeren og hr. Erhard Jakobsen haft en mægtig diskussion her, og jeg sad og blev mere og mere forbløffet over det, udenrigsministeren sagde. Hvad er det, der er ved at ske i Rhodesia nu? At man er ved at genindføre presse censur. Aldrig så snart får man magten, før man knægter den frie presse igen og det i et af de få lande, hvor der var én. Men det skal vi selvfølgelig støtte, for de har den rigtige hudfarve ligesom herhjemme. Her bliver man jo minister og det hele, bare man går med noget rødt i knaphullet. Det er akkurat det samme. Det er jo frygteligt at høre sådan noget, og så står de frem her som noget helt enestående. Men jeg er altså ikke så sikker på, at udenrigsministeren skal blive ved med at tro, at han kan stå og genere folk på det groveste. Nu har jeg selv fået sådan en lille købmandsbutik, og selv om jeg havde en kunde dér, som købte godt, men som hele tiden sagde til

mig, at jeg var en kæltring og en idiot, og at jeg ikke var rigtig klog, kunne det godt ske, at hans penge en skønne dag var mig så ilde tilpas, at jeg simpelt hen ikke ville handle med ham.

Så har vi jo også hr. Bolvig, for nu at tage hele raden med. Jeg har selv været i Sydafrika mange gange som sømand, men det er nogle år siden; jeg har ikke været der de senere år, det skal jeg blankt indrømme, men dengang kunne jeg ikke lide at være i Sydafrika. Jeg kunne ikke lide, at der stod black og white på bænke i parkerne, på toilettdøre, på busser og den slags ting. Men det er jo fjernet nu; det går fremad med stormskridt. Hr. Bolvig blev så forarget her i sommer på mig, da jeg sagde, ikke at jeg gjorde det, men at jeg ville snyde lidt i skat, hvis jeg kunne, at han straks stillede et spørgsmål til ministeren om sådan en fyr. Men så spurgte jeg den samme hr. Bolvig, om han, hvis han boede i Sydafrika og var indvalgt i det sydafrikanske parlament, så også ville følge landets love til punkt og prikke. Nej, selvfølgelig ville han ikke det, sagde hr. Bolvig. Så har man lov til at gøre oprør mod noget, man synes er uretfærdigt. På samme måde er vi nogle stykker, der synes, at skatten er uretfærdig. Men vi har ikke lov til at gøre oprør, vi tilhører den herskende klasse; det er klart.

Der blev også sagt noget her, som jeg gerne vil stille udenrigsministeren et direkte spørgsmål om, og det var noget, hr. Arentoft talte om. Jeg vil sige hr. Arentoft tak, endda med stort, for hvad sagde hr. Arentoft, hvis jeg fik noteret det rigtigt? Han sagde for det første, at han ikke fik lov til at sige noget derovre i FN's generalforsamling som almindelig politiker. Han sagde, at det var en ren ferierejse, han var på; det er da en indrømmelse, der kommer fra de parlamentarikere, der deltager. Så er det, jeg gerne vil spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren ad de officielle kanaler endda vil henstille til folketinget, at man holder op med at sende parlamentarikere over til den her FN-kongres derovre, for vi er et af de få lande, der gør det. Når disse parlamentarikere alligevel ikke får lov til at få ordet om nogen ting, hvorfor i himlens navn skal vi så bruge penge på at sende dem derover? Det synes jeg absolut kun der kan være grund til at være tilfreds med kommer frem.